

U spomen na Krista

“I uze kruh, zahvali, razlomi i dade im govoreći: ‘Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen.’ Tako i čašu, pošto večeraše, govoreći: ‘Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi koja se za vas proljeva.’”
— ***Luka 22: 19, 20***

OVE GODINE datum za Misu večere Gospodnje je četvrtak navečer, 14. travnja, nakon zalaska sunca. To je pravi datum na koji treba obilježiti smrt Isusa, našeg Otkupitelja, budući da je to obljetnica dana kada je bio osuđen na smrt i razapet prije gotovo dvadeset stoljeća.

Misa večere Gospodnje koju svake godine slave posvećeni kršćani diljem svijeta povezana je s Pashom Izraela, koju je Bog ustanovio kako je zabilježeno u 2.Mojsijevoj 12: 1-14. Misa večere Gospodnje nije nastavak izraelske Pashe, niti je ispunjenje Pashe. Isus je svojom žrtvenom smrću kao “Jaganjac Božji” ispunio sliku Pashe. (Ivan 1: 29) Naše Misa večere Gospodnje sada je u spomen smrti Isusa, većeg Pashalnog Janjeta. Apostol kaže: „Već je žrtvovana Pasha naša, Krist. Zato svetkujemo.”—1.Korinćanima 5: 7, 8, engleska standardna verzija

Izvorna Pasha, koju su Židovi održavali u noći

prije oslobođenja iz Egipta, bila je usko povezana s tim oslobođenjem. Slično vidimo da žrtva Isusa, “Jaganjca Božjega, koji na sebe uzima grijeh svijeta”, omogućuje izbavljenje cijelog čovječanstva od ropstva grijeha i smrti. U prvoj izraelskoj proslavi Pashe, prvorodenče svake obitelji bilo je u posebnoj opasnosti od smrti. Njihova sigurnost ovisila je o zaštiti krvi žrtvovanog pashalnog janjeta. Budući da su tako zaštićeni od smrti, a kasnije i oslobođeni, postali su, predstavljeni u levitskom plemenu, sluge cijeloga doma Izraelova.—2.Mojsijeva 11: 4-7; 12: 12, 13; 4.Mojsijeva 3: 11-13

Tijekom današnjeg kršćanskog doba nalazimo da postoji i klasa “prvorodenih” koji su u posebnoj opasnosti od smrti i koji su pod zaštitom Isusove krvi, većeg pashalnog Jaganjca. Apostol Pavao ovu skupinu naziva “crkvom prvorodenih, koji su zapisani na nebu”. (Hebrejima 12: 23) Oni su, kao prvorodenci Izraelovi, zaštićeni krvlju, a kasnije predani u “slobodu i slavu djece Božje”. (Rimljanima 8: 21) Zajedno s Isusom postat će vođe naroda u nadolazećem kraljevstvu Božjem. Njegovom upravom sve će obitelji na zemlji konačno biti oslobođene od grijeha i smrti, vraćene u izvorno savršenstvo i život koji je izgubljen grijehom naših praroditelja.—Rimljanima 5: 12, 18, 19; Luka 19: 10; Djela apostolska 3: 20-25

Uvjet pod kojim se prvorodenoj klasi ovog sadašnjeg doba može dopustiti živjeti i kraljevati s Kristom i sudjelovati s njim u budućem djelu oslobađanja čovječanstva, jest da pate i umru s njim. (Rimljanima 8: 17; 2.Timoteju 2: 11, 12) Isus je bio odveden “k'o jagnje na klanje odvedoše ga; k'o ovca, nijema pred onima što je strižu, nije otvo-

rio usta svojih.” Isto tako, za članove crkve se kaže da su “ubijani dan za danom” i da su “k’o ovce za klanje.”—Izaija 53: 7; Rimljanima 8: 36

ONO ŠTO ČUVAMO U SJEĆANJU

Iz prethodnog sažetka misli povezanih s Misom večere Gospodnje, možemo vidjeti da bi prije svega u našim mislima i srcima u ovoj prigodi trebala biti činjenica velike ljubavi Oca nebeskoga, kao što se to pokazalo darovanjem njegovog jedinorođenog Sin. (Ivan 3: 16; 2.Korinćanima 9: 15) Našu bi zahvalnost prema Božjoj ljubavi doista trebalo povećati dok razmišljamo o tome kolika je velika cijena bila uključena u slanje njegova ljubljenog Sina da umre u ime cijelog čovječanstva.

Također bi trebalo povećati naše poštovanje prema Isusu. Dok je Nebeski Otac u svojoj ljubavi poslao svoga jedinorođenog Sina, istina je i da je naš Gospodin rado sudjelovao u ovom božanskom naumu. Osjećaji njegova srca uvijek su bili: “Milje mi je, Bože moj, vršit’ volju tvoju, Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim.” (Psalmi 40: 7, 8; Hebrejima 10: 5-7) Naša zahvalnost Bogu i njegovom Sinu, Isusu, za veliki dar otkupljenja bit će proporcionalna kad shvatimo puninu svega što se podrazumijeva u takvom divnom davanju za čovječanstvo koje pati i umire.

“Kad bismo u potpunosti shvatili što znači Isusova smrt, to bi nas trebalo učiniti vrlo poniznim, jer to utiskuje u naš um činjenicu našeg vlastitog nesavršenog, poništenog stanja. Trebalo bi nam pomoći da shvatimo da nemamo ništa svoje čime bismo se mogli pohvaliti, niti čime se možemo preporučiti Gospodinu i očekivati njegovu naklo-

nost. (Efežanima 2: 8, 9) Trebalo bi nam pomoći da potpunije shvatimo vitalni značaj onih dobro poznatih riječi hvalospjeva: “Na Kristu, čvrstoj stijeni, stojim; sve ostalo tlo je potopljeni pijesak.”

Kako se podsjećamo na vlastite nesavršenosti i nužnost da dođemo pod okrilje Isusove krvi, trebali bismo postajati sve suosjećajniji prema drugima, posebno prema svojoj subraći. Velika je glupost kritizirati druge zbog njihovih slabosti, dok nas zapravo pogađaju slične, a možda čak i veće nesavršenosti od onih pojedinaca koje smo skloni osuđivati i omalovažavati.

U noći prve Mise večere Gospodnje, koju je ustanovio sam Učitelj, bio je prisutan jedan Juda, kojemu je u srcu bilo izdati Gospodina. Stoga je prikladno da, kako se približavamo vremenu ovogodišnje Mise večere Gospodnje, svaki od posvećenih pažljivo ispita svoje srce, kako bi se uvjerio da osudom i presudom ne izdaje nekog od Gospodinove braće.—1.Korinćanima 11: 27, 28

Na Pashu Izraelacima je bilo naređeno da u svojim kućama nemaju kvasca. Dok obilježavamo smrt Jaganjca Božjega, važno je da naša srca budu očišćena od kvasca grijeha. Preispitajmo se na taj način kako bismo bili sigurni da su naša srca ispunjena ljubavlju i suosjećanjem prema svima i spremnošću da položimo svoje živote za braću.—1. Korinćanima 5: 7, 8; Ivan 15: 12, 13

ISTINSKI IZRAZ LJUBAVI

U trinaestom poglavlju Prve poslanice Korinćanima apostol Pavao nabraja niz svojstava ljubavi, među kojima je i njegova izjava da ljubav “ne traži svoje”. (vs. 5) Vidimo ovo svojstvo Učiteljeve ljubavi

pokazano u vrijeme kada je ustanovio izvorni Spomen. Upravo je ljubav koja ne traži svoje potaknula Isusa da prinese najveću žrtvu u ime Crkve i svijeta. Ta ljubav mu je također omogućila da izdajnika, Judu, oslovljava kao “prijatelja”. (Matej 26: 47-50) Isus nije učinio ništa loše zbog čega bi trebao trpjeti. Uvijek je bio pravdoljubiv, pravedan i u skladu s voljom svoga Oca. Ipak, dragovoljno se predao svojim tužiteljima i dopustio sebi ne samo da bude izdan, nego i da bude razapet. U tome se mogao vidjeti krajnji primjer kako božanska ljubav ne traži svoje.

Prikladno je, dok se prisjećamo smrti našeg Otkupitelja i nastojimo bolje razumjeti motiv koji je potaknuo ovu uzvišenu žrtvu, da propitamo svoje vlastito srce kako bismo bili sigurni da je ispunjeno istinskom ljubavlju koja “ne traži” svoje. Takvo propitivanje moguće je opažanjem našeg stava prema onima za koje smatramo da su nam na neki način nanijeli nepravdu. Imamo li osvetnički duh? Želimo li vratiti istom mjerom? Smatramo li da pravda zahtijeva da se nepravde drugih moraju javno razotkriti i kazniti? S druge strane, je li ljubav koja ispunjava naše srce potpuno nalik ljubavi Učiteljevoj da smo spremni odreći se zahtjeva stroge pravde i, ne tražeći svoje, položiti svoje živote u interesu svih, čak i onih koji su nam nanijeli zlo?

Glavna motivirajuća snaga grijeha je sebičnost. Stoga, dok nastojimo očistiti svoja srca od kvasca grijeha kako bismo mogli prihvatljivo sudjelovati u Misi večere Gospodnje, dobro je uzeti u obzir u kojoj mjeri su naše misli, riječi i djela potaknute vlastitim interesom, a ne željom da spoznaju i vrše

Očevu volju. Osobni interes se može manifestirati na različite načine. Na primjer, to može biti želja za udobnošću, zadovoljstvom, zdravljem, bogatstvom, vlastitim putem ili ambicijom. Ako prepoznamo takva područja slabosti, nema boljeg trenutka da se ponovno posvetimo vršenju Božje volje nego kada se prisjećamo smrti Isusa, našeg Otkupitelja. Pritom trebamo biti u potpunosti svjesni činjenice da ćemo, odbacivanjem vlastitih interesa i provođenjem Božje volje, i mi, poput Isusa, biti vođeni putevima služenja i žrtvovanja u korist drugih.

KRUH I ČAŠA

Isus i njegovi učenici bili su okupljeni u “gornjoj sobi” da blaguju pashu. Očigledno je na kraju toga Učitelj uzeo nešto od beskvasnog kruha i nešto od ploda vinove loze što je ostalo i ustanovio Misu večere Gospodnje. (Luka 22: 7-15; Matej 26: 26-29) I dok su blagovali, uze Isus kruh, izreče blagoslov pa razlomi, dade svojim učenicima i reče: “Ovo je tijelo moje – za vas. Ovo činite meni na spomen!” (1.Korinćanima 11: 24) Učitelj je htio reći da ovaj kruh simbolički predstavlja njegovo tijelo, a jedući ga učenici su govorili da su sebi rado prisvajali život koji im je omogućen žrtvom Isusove ljudskosti.

Ranije u svojoj zemaljskoj službi, Isus je rekao: “Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni.” Zatim je dodao: “Tijelo je moje jelo istinsko, krv je moja piće istinsko. Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu.” Učenicima je bilo vrlo teško shvatiti značenje ovih riječi i govorili su među sobom: “Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?”—Ivan 6: 54-56, 60.

Kad je Isus primijetio poteškoće s kojima su se učenici susreli, ponudio je riječ objašnjenja. “Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.” (vs. 63) Ovo je bio Isusov način na koji je objasnio da nije mislio kako učenici trebaju doslovno jesti njegovo tijelo i doslovno piti njegovu krv, jer to, kaže, “ne koristi ništa”. Umjesto toga, njegovo objašnjenje ukazuje da je način na koji njegovi sljedbenici jedu njegovo tijelo i piju njegovu krv poslušnost njegovim životvornim riječima. Poslušnost Isusovim riječima znači prepoznavanje naše vlastite nesavršenosti i nužnosti njegova otkupiteljskog djela za nas. Nadalje, to podrazumijeva potpunu predanost vršenju Božje volje, što znači da ćemo prihvatiti poziv da se odrekemo sebe, uzmemo svoj križ i slijedimo Isusa.—Matej 16: 24

Poslušnost Učiteljevim riječima, kojima sebi prisvajamo njegovo slomljeno tijelo i prolivenu krv, znači da ćemo, poput njega, biti spremni položiti svoje živote u služenju i žrtvi. (Rimljanima 12: 1) Ovo je jedini uvjet pod kojim svatko može primiti život tijekom sadašnjeg Evandeoskog doba. Isus je to mislio kada je rekao: “Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga.”—Matej 16: 25

Ovo je bio Učiteljev način izražavanja misli koju je kasnije objasnio apostol Pavao kada je rekao da imamo privilegiju biti kršteni u Isusovu smrt—“u smrt smo njegovu kršteni”. Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasti i “po sličnosti njegovu uskrsnuću”. Umiremo s njim da bismo živjeli s njim. S njim trpimo da bismo s njime kraljevali.—Rimljanima 6: 3-5; 2.Timoteju

2: 11, 12

Ovako gledano, jasno je da kada jedemo spomen obilježja beskvasnog kruha i ploda vinove loze, to simbolizira da u svoje ime prihvaćamo Božji dar. Osim toga, prepoznamo da je jedini ispravan odgovor na ovaj dar otkupljenja kroz Krista u sadašnje vrijeme naše predstavljanje Bogu u posvećenju, uzimanju križa i praćenju Učitelja u svim aspektima našeg života—mislima, riječima i djelom.

KRV NOVOG ZAVJETA

Kao što smo već primijetili, ujutro nakon smrti pashalnog janjeta u Egiptu, sav je Izrael bio izbačen. Ovo predstavlja oslobođenje cijelog čovječanstva od grijeha i smrti, koje slijedi nakon prelaska “crkveprvorođenih” tijekom noći ovog Evanđeoskog doba. Stoga je važno da, prisjećajući se Isusove smrti, imamo na umu da spasenje i uzvišenje klase “prvorođenih” nije dovršenje božanskog plana i cilja. Trebamo se sjetiti da Isusova smrt i uskrsnuće, kao i Crkve, koji dolaze u “prvom uskrsnuću”, vode do oslobođenja cijelog čovječanstva tijekom Božjeg kraljevstva. (1.Korinćanima 15: 20; Otkrivenje 20: 6) Apostol Pavao kaže: “Jer znamo: sve stvorenje zajedno uzdiše i muči se u porođajnim bolima sve do sada ... sa svom žudnjom iščekuje ovo objavljenje sinova Božjih.”—Rimljanima 8: 22, 19, međunarodna standardna verzija

Prilikom uspostavljanja Mise večere Gospodnje, Isus je podsjetio svoje učenike na odredbu ne samo za njih, nego i za cijeli svijet. O čaši koja je sadržavala plod vinove loze rekao je: “Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi.” (Luka 22: 20, Youngov doslovni

prijevod) Ovo je referenca na obećanje Novog saveza koji će biti sklopljen tijekom mesijanskog kraljevstva, pomoću kojeg se cijeli svijet tek treba pomiriti s Bogom.—Jeremija 31: 31-34; Djela apostolska 15: 14-17

Prikladno je da Isus kaže da čaša simbolizira krv Novog saveza. Činjenica da je sklapanje Novog saveza potrebno i da se treba postići Isusovom prolivenom krvlju implicira da su oni s kojima se treba sklopiti trenutno otuđeni od Boga. U vrijeme kada je Isus izgovorio ove riječi, i izraelski narod, kao i cijeli svijet, bili su otuđeni od Boga zbog grijeha. Isto vrijedi i danas. Jedini način na koji se kazna za grijeh može poništiti je kroz Kristovo otkupiteljsko djelo. Njegova krv stoga jamči buduće osnivanje ovog Novog saveza, po kojem Izrael i ljudi svih naroda mogu biti oporavljeni i blagoslovljeni.

Stoga razumijemo da Isusova krv ima dvostruku dobrobit. Prvo, ona je izvor života za Crkvu i ono što omogućuje njezinu prihvatljivu žrtvu tijekom sadašnjeg Evanđeoskog doba. Drugo, njegova krv je ta koja omogućuje blagoslove vječnog života koji će kasnije biti ponuđeni cijelom čovječanstvu. (1. Petrova 1: 18-20; 1.Ivanova 1: 7; Kološanima 1: 19, 20) Apostol Ivan ovo pojašnjava rekavši da je Isus “pomirnica za grijeha naše, i ne samo naše nego i svega svijeta.”—1.Ivanova 2: 2, Weymouth New Testament

Blagoslovljeni ćemo biti ako, kada budemo sudjelovali na Misi večere Gospodnje 2022. godine, imamo na umu ova nesebična stajališta. To je prije svega sjećanje na Božji dar ljubavi u ime cijelog čovječanstva. Također to je podsjećanje na veliku povlasticu nesebičnog sudjelovanja u službi i žrtvi

koju imamo u sadašnjem vremenu u Kristovoj službi, te u pripremi za djelo sljedećeg doba. Konačno, trebamo imati na umu da će kroz Isusovu žrtvu i Crkvu blagoslovi obnove konačno biti podijeljeni svijetu koji umire. Ukratko, obilježavamo ovu trostruku manifestaciju velikog načela božanske ljubavi. To je ona ljubav koju je sam Bog pokazao; ljubav koju je Isus dodatno obogatio; i ljubav koja bi trebala ispuniti naša srca. Ta ista božanska ljubav u konačnici će se očitovati u blagoslovu svih obitelji na zemlji.

Svi oni koji prepoznaju svoju potrebu za Kristovim otkupiteljskim djelom i koji su se potpuno posvetili vršenju Očeve volje, pozvani su sudjelovati na Misi večere Gospodnje. Oni bi, doista, trebali sudjelovati i tako obnoviti svoje zavjete posvećenja. Podsjetivši se na to, svatko treba iznova odlučiti biti vjeran, čak i u smrti. Stoga, “postojano trčimo u borbu koja je pred nama! Uprimo pogled u Početnika i Dovršitelja vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred njim podnese križ, prezrevši sramotu te sjedi zdesna prijestolja Božjega.”—Hebrejima 12: 1, 2 ■